

Degetele poemului ca o rugăciune cu păsări

Gerra Orivera

în crepuscul bem metafore cu o singură gură

Dedicată lui C.A.

îmi place luciul ghilotinei și disputa academică pe marginea veșniciei
tu iei o pădure pe umăr și urmărești amuzat cât de anapoda
înnod golurile dintre noi nu mi-e frică de surpări
sunt modul meu de-a săpa trepte spre sine din singurătăți
împletesc ghirlande multicolore de pus pe soclul
eroilor anonimi ce și-au înghițit (ca pe hapuri) morțile pentru mine
cuminți

nu-i plâng
vibrația lacrimii înfloarește ghiociei siderali înainte de-a recunoaște ecoul
celebrez sacrificiul pietruindu-mă cu bucurii compacte
prin care frigul apocalipselor să nu pătrundă
țin în fuselaj primăveri de rezervă întotdeauna voi avea destui muguri
să-ți zugrăvesc interioarele
sunt un maestru de ceremonii desăvârșit

orbitez în jurul propriului soare mâna arcuită pod peste genune
este semnul meu pacifist cu lumea niciodată nu
ne-am asortat culorile straielor
doar disonanțelor amărui le-am locuit toate cotloanele
cu doamna în negru port un dialog intens ori de câte ori fac nodul de la cravată
perfect unui cerc îi este de-ajuns îndemânarea asta vetustă
chiar prea muritorilor ce-mi acoperă pielea cu lespezi nu
vor să-i asigur că le voi face toate pomenile

împărtășesc voluptatea păcatului cu toți mărturisitorii
iau asupra mea erupțiile eludate de zei

ți-e dor de mine când înveți pe de rost nuanțele pământului
și-ți spui că ai timp să apleci curbura nordică
a visului oricui nu întrebi la ce îmi folosesc crucile pe care le ridic
în asfințit nici gleznelor mele ca două genuni care
aleg meticolos culoarea strigătului mut

știi să cern focuri înainte de-a încheia pelerina de vânturi
și să supervizez pelerinajele spre centru

veghez ca spaima de întuneric să nu găurească
mantaua de vreme rea a veșniciei să nu mă posede nici un profet
care nu știe să-și măsoare umbra

să nu semnez contracte de verde oricui te îngrijești tu
în grâul prea copt pâinea sucombă înainte
de-a aprinde cuptoarele
și iisus rămâne agățat de buză trist ca o eternitate furată
neîmpărtășit în cristos

mâinile n-or să să baleieze niciodată aerul rugăciunii
a secetă voi avea mustul înțepător al poemelor suficient pentru toate
bețiile
va rămâne chiar și după ce genunchii își vor transforma timpul
în pulberi strălucitoare
sunt coarda metaforei saturată de toate diapazoanele
galaxiilor tu cutia de rezonanță
va trebui să-ți asumi odată cu foșnetul păsărilor
când îmi răsfoiești arterele

simfonia aceasta ne depășește voințele și rostuirea între afluenții humei

despre dialectul albastrului n-am să-ți mai scriu
îl vorbești fluent după ce-ai furat vântului câteva strofe
privite prin stigmată cătușele gravitației
par brățări de nori la încheietura silfidelor tamburine-s ploile

năprazne de vătafi spăimiți niște tunete de-o veșnicie șlefuiesc
enzime în eprubete

beți de infinit
pe cruce de fulger ținutim poemele cu piroane de gheață
carnea lor (sau a noastră) se 'nalță

cazaciocul destinului ne iese prin tălpi